

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **M. S.**, narozena dne X,
státní příslušnost U.,
toho času v Z. p. z. c. B.-J.,
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Dvořákem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, čj. OAM-107/LE-BE01-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 6. 2018 žalobkyně napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobkyně v z.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

p. z. c. na dobu do 26. 9. 2018. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně byla dne 31. 5. 2018 kontrolována při pobytové kontrole prováděné v prostorách společnosti M. CZ s. r. o. Žalobkyně prokázala svoji totožnost občanským průkazem Litevské republiky, jenž byl vyhodnocen jako padělek. Následně žalobkyně doložila svůj pravý u. cestovní doklad. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 1. 6. 2018 byla žalobkyně zajištěna podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Správní vyhoštění jí bylo uděleno rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018. Dne 8. 6. 2018 požádala žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně pobývala na území České republiky kvůli zaměstnání již na přelomu let 2017 a 2018, nynější pobyt trvá od 26. 5. 2018. Za celou tuto dobu žalobkyně o mezinárodní ochranu nepožádala, učinila tak až po svém zadržení policií, zajištění, umístění do z. p. z. c. a uložení správního vyhoštění. V žádosti o mezinárodní ochranu sdělila žalobkyně jen své osobní údaje, neuvedla žádný důvod žádosti. Je tedy zřejmé, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Již v minulosti žalobkyně vědomě narušovala právní řád České republiky tím, že na jejím území neoprávněně vykonávala výdělečnou činnost a ve snaze obejít své povinnosti dle zákona o pobytu cizinců si opatřila padělaný litevský doklad. V řízení o vyhoštění a o zajištění nezmínila žalobkyně žádnou překážku, která by jí bránila v návratu do země původu, uvedla, že jí doma nic nehrozí a vycestuje dobrovolně. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný dovodil, že uplatnění zvláštních opatření dle zákona o azylu by nebylo účinné, čemuž nasvědčuje vědomé nerespektování právního řádu České republiky a povinností uložených žalobkyni, ale také zcela účelové jednání spočívající v podání žádosti o mezinárodní ochranu.

2. Doby trvání zajištění stanovil žalovaný v délce 110 dnů do 26. 9. 2018. Vzhledem k tomu, že žalobkyně prozatím neuvedla vůbec žádné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a vzhledem k situaci v zemi původu a k tomu se vztahující judikatuře nebude žalovaný posuzovat žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v režimu § 16 zákona o azylu. Žalovaný předpokládá, že řízení bude trvat 90 dnů, což je polovina zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. K tomu dále připočetl 15 dní, ve kterých lze podat žalobu, s níž je spojen odkladný účinek, a 5 dnů na poštovní přepravu žaloby.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný nekonkretizoval, z čeho dovozuje, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný pouze konstatoval, že je vedeno řízení o správním vyhoštění, jinak však rozhodnutí obsahuje jen popis zjištěných skutečností. Jelikož zajištění představuje omezení osobní svobody, musí být založeno na závažných důvodech, které svědčí pro nutnost omezit osobní svobodu cizince. Dále žalobkyně uvedla, že její úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění je vyvozován jen z toho, že tuto žádost nepodala dříve. V této souvislosti ovšem upozorňuje, že v minulosti mohla pobývat na území České republiky na základě legálních dokladů, nehrozilo jí, že bude muset vycestovat do země původu, kde by byla vystavena azylově relevantní újma. Žalovaný žádným způsobem neodůvodnil, v čem spatřuje indicie pro to, že se žalobkyně chtěla podáním žádosti vyhnout správnímu vyhoštění, rozhodnutí tak nevyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“).

4. Žalobkyně dále tvrdí, že jelikož je zajištění mimořádným institutem, měly by v rozhodnutí být dostatečně odůvodněny a posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze užít některý z mírnějších institutů. Žalobkyně má na území České republiky stabilní zázemí v podobě partnera pana J. B., českého státního příslušníka, u kterého může bydlet a být kontaktní pro státní orgány v rámci řízení o mezinárodní ochraně a řízení o vyhoštění. Žalobkyně nemá žádný důvod vyhýbat se řízení o mezinárodní ochraně, naopak je v jejím nejlepším zájmu, aby toto řízení řádně proběhlo a měla možnost se v jeho průběhu vyjádřit ke všem podstatným skutečnostem. Následně žalobkyně poukázala na to, že bylo povinností žalovaného výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se žalobkyně bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění. Žalovaný tedy měl výslovně uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak, což v napadeném rozhodnutí obsaženo není. Žalobkyně v této souvislosti zmínila zásadu proporcionality upravenou § 2 odst. 3 správního řádu, zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. Odkázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-61/11-PPU *Hassen El Dridi alias Soufi Karim*. Tento rozsudek dle žalobkyně závazně stanoví postup při maření úředního rozhodnutí o správním vyhoštění, vychází ze zásady subsidiarity, podle níž musí být jednotlivé zákonné instituty aplikovány postupně, přičemž jiný postup je možný, jen pokud nelze využít jiného (mírnějšího) institutu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že zajištění je nezbytné a užití mírnějších opatření nebylo možné, ale v rozhodnutí se nelze žádným způsobem dopátrat, jak správní orgán tuto přiměřenost zkoumal, navíc se nesnažil zjistit ani základní informace o žalobkyni a jejím zázemí na území České republiky.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící vyhoštění. Žalobkyně přicestovala do České republiky zcela vědomě na padělaný doklad občana Evropské unie a na základě tohoto padělaného dokladu zde neoprávněně bez pracovního povolení pracovala. V průběhu správního řízení žalobkyně neuváděla žádné rodinné či partnerské vztahy na území České republiky a také sama uvedla, že nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky. Tudíž vazba na českého státního občana, kterou uvádí v žalobě, je dle názoru žalovaného uváděna účelově. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Při jednání, které soud na žádost žalobkyně nařídil k projednání žaloby, setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobkyně zdůraznila, že v rámci posuzování nezbytnosti zajištění je třeba vzít v úvahu, byť to žalobkyně nezmínila v řízení o vyhoštění, že má v současnosti pevný vztah s J. B., s nímž chce sdílet svoji budoucnost a u něhož může v průběhu dalšího trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany pobývat.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 46a odst. 7 zákona o azylu. Žaloba je tedy věcně projednatelná.

8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, ze dne 1. 6. 2018, čj. KRPC-77906-25/ČJ-2018-020023, byla žalobkyně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů. Policie v rozhodnutí uvedla, že žalobkyně byla dne 31. 5. 2018 kontrolována při pobytové kontrole hlídkou policie v prostorách společnosti Mektec CZ s. r. o., na výzvu hlídky se prokázala občanským průkazem Litvy vydaným na jméno Mariia Shtonda, datum narození 11. 7. 1994, státní příslušnost Litva. Hlídka na místě zjistila, že jde o padělaný doklad (to bylo následně prokázáno též odborným posouzením pravosti dokladu). Posléze se žalobkyně prokázala biometrickým cestovním dokladem U., v němž je otištěno přechodové razítko osvědčující vstup žalobkyně na území schengenských států dne 26. 5. 2018. Na základě tohoto dokladu je žalobkyně oprávněna pobývat na území České republiky bez víza 90 dnů v období 180 dnů, pokud je účelem pobytu turistika. S žalobkyní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. V tomto řízení byla žalobkyně vyslechnuta. Uvedla, že do České republiky přicestovala v dubnu 2018 za zaměstnáním. Aby mohla v České republice pracovat, obstarala si v listopadu 2016 padělaný občanský průkaz Litvy. Za pořízení tohoto dokladu zaplatila 750 EUR, zprostředkovatelka ji informovala, aby padělaný průkaz ukazovala v České republice pouze v souvislosti se zaměstnáním a přes hranice cestovala na svůj platný cestovní pas. Žalobkyně věděla o tom, že občanský průkaz je padělaný. Po příjezdu do České republiky se ubytovala na ubytovně v ulici U Pily v Českých Budějovicích. Bylo postaveno najisto, že žalobkyně není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem takové osoby, na území se nenachází žádná osoba, vůči níž by žalobkyně měla vyživovací povinnost nebo ji měla v péči. Žalobkyně neuvedla žádnou osobu, vůči které by pocítovala své vyhoštění jako nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Na základě těchto zjištění dospěla policie k závěru, že vzhledem k předchozímu jednání žalobkyně, která se prokazovala padělaným dokladem, je zjevné, že žalobkyně má v úmyslu pobývat na území České republiky za jiným účelem, než jaký je povolen. Žalobkyně by si kvůli tomu mohla opatřit jiný doklad, který by ji opravňoval k pobytu na území. Uložit žalobkyni zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců není možné. Osoba, která úmyslně nerespektuje povinnosti uložené jí právním řádem, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalobkyně nemá dostatek finančních prostředků nutných k dalšímu pobytu na území, dle vlastního tvrzení disponuje jen částkou 1 000 Kč. Ubytování má jen nahodilé a dočasné, v soukromém bytě je ubytována jen v souvislosti s výkonem zaměstnání.
10. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, ze dne 7. 6. 2018, čj. KRPC-77906-32/ČJ-2018-020023, bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Rozhodnutí o vyhoštění vychází ze stejných skutkových zjištění jako rozhodnutí policie o zajištění. Nad rámec toho je v něm uvedena informace, že žalobkyně má na území

U. své rodiče, s nimiž bydlí v rodinném domě, její rodinu tvoří právě rodiče.

11. Žalobkyně požádala dne 8. 6. 2018 v Z. p. z. c. B.-J. o mezinárodní ochranu. Ve vlastnoručně psané žádosti neuvedla žádné důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu.
12. Soud provedl při jednání důkaz protokolem o výsledku účastníka správního řízení sepsaným Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, dne 1. 6. 2018 pod čj. KRPC-77906-17/ČJ-2018-020023. Z něho soud zjistil, že žalobkyně v řízení o správním vyhoštění vypověděla, že se v dubnu 2018 rozhodla odcestovat do České republiky za zaměstnáním. Jelikož věděla, že jako občanka U. nemůže v České republice pracovat bez povolení k zaměstnání, obstarala si v listopadu 2016 padělaný občanský průkaz Litvy. Padělek ji předala jistá J., která jí nabídla práci pro agenturu A.. Žalobkyně měla pracovat jako dělnice v továrně, konkrétně ve společnosti M. v Č. B.. Do České republiky žalobkyně přicestovala v listopadu 2016 a asi 2 měsíce pracovala ve společnosti M., poté se vrátila na U.. Podruhé přicestovala do České republiky v květnu 2018, do Č. B. přijela dne 26. 5. 2018 a ubytovala se v ubytovně v Č. B. v ulici U P.. Dne 29. 5. 2018 začala pracovat ve společnosti M. jako dělnice na výrobní lince. Stejně jako v roce 2016 i nyní předložila svému zaměstnavateli padělaný litevský občanský průkaz. Práci ve společnosti M. nyní sehnala opět přes agenturu A.. Žalobkyně poté výslovně na dotaz správního orgánu ještě jednou potvrdila, že poprvé byla v České republice v roce 2016 a nyní to je podruhé, do České republiky přicestovala za účelem zaměstnání. Uvedla, že v České republice nemá žádné příbuzné, nikoho z rodiny, manžela, dítě, přítele ani jiné osobní nebo soukromé vazby. Není jí známa žádná překážka, která by jí znemožňovala vycestovat z území České republiky. Újma, která jí vycestováním vznikne, spočívá ve zhoršení finanční situace, neboť do České republiky přicestovala hlavně za prací. Nemá žádný majetek, na U. bydlí u rodičů, její úspory jsou cca 1 500 EUR, u sebe má k dispozici 1 000 Kč.
13. Dále soud vyslechl jako svědka J. B.. Ten vypověděl, že se v lednu 2018 seznámil v zaměstnání s žalobkyní, jež tam rovněž pracovala. Od února 2018 si spolu začali psát a od března spolu chodí. V dubnu a květnu byla žalobkyně cca měsíc a dva týdny na U.. Nikdy spolu nebydleli, žalobkyně nebyla u svědka v bytě ani na návštěvě, svědek nikdy nebyl u žalobkyně na ubytovně, ani nedokáže říct, kde se ubytovna nachází. Svědek bydlí v nájmu v bytě o dispozici 2+1, jehož rozloha je cca 50 m², bydlí v něm sám, jeho měsíční příjem je cca 30 000 Kč netto. S žalobkyní se vídal denně v zaměstnání a zhruba ob den se scházeli i po práci. Společný čas trávili venku procházkami, a to i v nepříznivém počasí. O žalobkyni ví, že ráda kreslí, chodí na procházky, má ráda přírodu a poslouchá hudba, ta se jí líbí prakticky jakákoliv. Svědek žalobkyni neseznámil se svými příbuznými ani přáteli, společné chvíle trávili vždy jen ve dvojici. Když jela žalobkyně na U., tak ji nevyprovodil, ani na ni nečekal při návratu. Dne 31. 5. 2018 požádal svědek žalobkyni o ruku na policejní služebně. Nyní jezdí o víkendu za žalobkyní do z. p. zajištění c., už tam byl cca pětkrát. Svědek uvedl, že je ochoten žalobkyni u sebe ubytovat až do konce života. Pokud nebude mít žalobkyně žádný příjem, bude veškeré náklady hradit sám ze svého příjmu.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud předně uvádí, že přezkoumávané rozhodnutí je rozhodnutím o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění (v dané věci jde o rozhodnutí policie ze dne 1. 6. 2018). Je

přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 – 42).

15. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v z. p. z. c., nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v z. p. z. c. a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
16. Soud předesílá, že účelem zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal účelovou žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 10 Azs 284/2016 – 35, bod 16, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017 – 31, bod 20). Účelem zajištění v tomto případě není zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016 – 48).
17. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že v něm nejsou uvedeny žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany toliko za účelem vyhnout se vyhoštění.
18. Tuto námitku nemá soud za důvodnou. Z rozhodnutí žalovaného lze zjistit, že vzal do úvahy, že žalobkyně v současnosti pobývala na území České republiky před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany cca 1 týden, přičemž zde pobývala i v minulosti. O mezinárodní ochranu nepožádala, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Žádost podala až poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění. V samotné žádosti pak neuvedla žádný důvod, pro který žádá o udělení mezinárodní ochrany. Podání žádosti je v rozporu s jejím vyjádřením učiněným v řízení o správním vyhoštění, v němž sdělila, že v návratu do země původu jí nebrání žádná překážka. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak jsou zřejmé zcela konkrétní skutkové okolnosti, z nichž žalovaný dovodil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného splňuje nároky na ně kladené § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně správnost skutkových zjištění žalovaného, o něž opřel své úvahy, nijak nezpochybnila a nedomáhá se jejich přezkumu ze strany soudu. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobkyně, že žalovaný nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, nezjistil okolnosti podstatné pro rozhodnutí věci. Žalobkyně neuvedla jedinou skutečnost relevantní z pohledu posouzení účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalovaný nevzal v potaz. Účelovost žádosti nelze samu o sobě prokázat (tedy zjišťovat), předmětem dokazování mohou být pouze jednotlivé skutkové okolnosti vypovídající o situaci, v níž byla žádost podána. Tyto prokázané skutkové okolnosti jsou pak předmětem hodnocení ze strany žalovaného, jehož úvahy pak mohou vyústit v závěr o účelovosti žádosti. Tyto úvahy pak lze posuzovat pouze z hlediska jejich souladu s pravidly logiky a pravděpodobnosti. Napadené rozhodnutí nevykazuje žádné nedostatky týkající se dokazování skutkových okolností ani logické

nedostatky úvahy ústící v závěr o účelovosti žádosti; nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalovaný opomněl zohlednit některou skutečnost.

19. Soud se s těmito důvody, pro něž je třeba mít uvedenou podmínku aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu za naplněnou, v zásadě ztotožňuje. Považuje za potřebné korigovat úvahu žalovaného v tom směru, že neuvedení důvodu ve vlastnoručně psané (vyplněné) žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze samo o sobě považovat za indicii nedůvodnosti této žádosti. Je totiž zcela běžnou a žalovaným jinak akceptovanou praxí, že žadatel o mezinárodní ochranu v žádosti dle § 3 zákona o azylu pouze projevuje svoji vůli požádat o mezinárodní ochranu, aniž by v ní musel současně uvést, byť jen v obecnosti, důvody podání takové žádosti. Důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žadatel povinen uvést až na výzvu žalovaného učiněnou podle § 10 odst. 1 zákona o azylu bezodkladně po podání žádosti. O účelovosti žádosti tak v daném případě svědčí dvě jiné skutečnosti. První z nich je procesní kontext, v němž byla žádost učiněna, tedy že se tak stalo poté, co byla žalobkyně zajištěna podle zákona o pobytu cizinců a bylo jí uděleno správní vyhoštění, ačkoliv mohla žádost podat již dříve. Není pravda, jak tvrdí žalobkyně v žalobě, že by dřívější podání žádosti bylo iracionální, neboť se zdržovala na území České republiky legálně. Žalobkyně sice je držitelkou biometrického pasu U., jenž ji opravňuje k pobytu na území České republiky na dobu 90 dnů v období 180 dnů, to však platí jen tehdy, pobývala-li by zde za účelem turistiky. Žalobkyně ovšem měla již při svém vstupu na území Evropské unie v úmyslu pobývat na území České republiky za účelem výkonu výdělečné činnosti (zaměstnání). Kvůli tomu si ostatně v listopadu 2016 opatřila padělaný litevský občanský průkaz, jímž by se mohla v České republice v souvislosti s výkonem zaměstnání prokazovat. Na území České republiky pak fakticky vykonávala závislou práci. Žalobkyně tedy nebyla oprávněna pobývat na území České republiky, neboť naplňovala účel pobytu, na který se bezvízový styk nevztahuje, držitelkou víza nebyla. Ostatně i bezvízový styk za účelem turistiky je omezen na 90 dnů. Pakliže by žalobkyně odjela do členských států Evropské unie z důvodu pronásledování či hrozící vážné újmy, kterým byla vystavena v zemi původu, musela by za účelem zajištění dalšího oprávnění k pobytu na území České republiky požádat o mezinárodní ochranu. To však žalobkyně v úmyslu evidentně neměla, neboť místo podání žádosti o mezinárodní ochranu nastoupila do zaměstnání. Druhým důvodem, jenž svědčí o účelovosti žádosti, pak je skutečnost, že žalobkyně v řízení o vyhoštění v rámci své výpovědi uvedla, že jí v návratu do země původu nic nebrání. Nelze přitom přisvědčit obraně žalobkyně, že dotazy týkající se překážek návratu do země původu byly nesrozumitelné, žalobkyně ostatně sama vymezila újmu, která jí v případě návratu hrozí, tak, že jde o újmu finančního charakteru, neboť do České republiky odjela hlavně za prací. Pakliže pár dní poté podala žádost o mezinárodní ochranu, není její počínání konzistentní a svědčí ve prospěch závěru o účelovosti této žádosti. Pakliže by žalobkyně měla skutečné důvody, pro něž se nemůže vrátit do země původu, nepochybně by je uvedla v řízení o správním vyhoštění, v němž se posuzuje existence překážek vycestování, a proto je tímto směrem veden i výslech cizince. Výše uvedené úvahy pak ústí dle soudu v jediný logický závěr, a sice že žádost o mezinárodní ochranu byla podána výlučně s cílem vyhnout se vyhoštění, resp. odložit jeho výkon. Žalobkyně svojí argumentací uplatněnou v žalobě opodstatněnost tohoto závěru nezpochybnila, natož aby ho vyvrátila.
20. Ačkoliv bylo v řízení prokázáno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána výlučně za účelem oddálit správní vyhoštění, tato skutečnost sama o sobě neopodstatňuje vydání rozhodnutí o zajištění žadatele. Takové rozhodnutí je v souladu s právem pouze za

podmínky, že sledovaného účelu (zajištění dostupnosti žalobkyně pro realizaci správního vyhoštění, viz bod 16 shora) nelze dosáhnout některým z mírnějších prostředků (tzv. zvláštními opatřeními). Mezi ně patří uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem a uložení povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Jinými slovy, ministerstvo má povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1 zákona o azylu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016 – 48).

21. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci *Hassen El Dridi*, jehož závěry ovšem na daný případ přímo nedopadají (byť s ním v širším kontextu souvisí), neboť žalobkyně není zajištěna podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, která je tímto rozsudkem vykládána, nýbrž podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Princip subsidiarity zajištění, zdůrazněný Soudním dvorem Evropské unie, se nicméně uplatní i ve vztahu ke směrnici 2013/33/EU, což ostatně akcentuje i judikatura českých soudů citovaná v odst. 20 shora.
22. Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný řádně neodůvodnil, proč nelze považovat za dostatečné uložení některých ze zvláštních opatření. Tento žalobní bod není důvodný. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že žalobkyně v minulosti záměrně porušovala právní řád České republiky tím, že na jejím území vykonávala bez potřebného povolení závislou práci, opatřila si padělaný doklad totožnosti, a to za účelem získat zaměstnání na území České republiky a prokazovat se jím v případě kontroly provedené na pracovišti, a tento padělaný doklad totožnosti skutečně použila k získání zaměstnání i k prokázání své totožnosti při pobytové kontrole. Žalovaný vyslovil nedůvěru žalobkyni v tom ohledu, že by najednou měla respektovat povinnosti uložené jí jako tzv. zvláštní opatření. Žalovaný tedy svůj závěr o neúčelnosti tzv. zvláštních opatření opřel o konkrétní individualizované skutečnosti týkající se osobně žalobkyně.
23. Soud k tomu uvádí, že důvody, pro něž má být přikročeno k vyhoštění, jsou různorodé, což se nepochybně promítá i do závěru o tom, zda lze sledovaného cíle dostatečně efektivně dosáhnout využitím tzv. zvláštních opatření. Typickým případem, kdy až na výjimečné případy není jiné možnosti než přistoupit k zajištění, je, že žadatel pobývá na území České republiky, čímž porušuje zákaz uložený mu správním nebo soudním rozhodnutím. Z rozhodnutí žalovaného ani obsahu správního spisu neplyne, že by žalobkyni již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění nebo trest vyhoštění, kterému by se nepodřídila. V daném případě jde o zajištění v souvislosti s prvním správním vyhoštěním. Na druhou stranu se ani nejedná o případ, kdy by žalobkyně legálně vstoupila na území České republiky, pobývala na jejím území v souladu se zákonem o pobytu cizinců a pouze následně se na krátkou dobu dostala do neregulérní pobytové situace, nebo kdy by pouze měla v držení padělaný doklad, ačkoliv by jinak pobývala na území České republiky oprávněně (takový krajní případ posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze

dne 25. 7. 2017, čj. 2 Azs 253/2017 – 37).

24. Z podkladů žalobou napadeného rozhodnutí bez jakýchkoliv pochybností plyne, že žalobkyně se již na území země původu připravovala na to, že bude pobývat na území České republiky v rozporu s jejími právními předpisy. Za tím účelem si v listopadu 2016 opatřila za úplatu padělaný litevský občanský průkaz, přičemž věděla, že jde o doklad padělaný; byla instruována, aby jej nepoužila k přechodu přes hranice, nýbrž pouze v souvislosti s výkonem zaměstnání. Ačkoliv byla žalobkyně oprávněna vstoupit bez víza na území členských států Evropské unie, neboť je držitelkou biometrického pasu U., pobývala na území členských států za účelem, na který se bezvízový styk nevztahuje. Žalobkyně tedy po celou dobu pobývala na území České republiky neoprávněně, přičemž se tak stalo opakovaně. Nadto žalobkyně konala na území České republiky v rozporu se zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, závislou práci bez potřebného povolení, čehož si byla vědoma, neboť k „zakrytí“ tohoto nedostatku si právě opatřila padělaný litevský občanský průkaz. Řadu porušení právních předpisů pak dovršila tím, že tento padělaný občanský průkaz použila k prokázání totožnosti na výzvu policie při provádění pobytové kontroly (naplnila skutkovou podstatu trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Jednání žalobkyně dokládá, že jí je zcela lhostejné, zda dodržuje právní předpisy České republiky, nebo nikoliv. Tím je zásadním způsobem narušena důvěryhodnost žalobkyně v tom ohledu, že *pro futuro* bude právní předpisy České republiky respektovat. Z počínání žalobkyně je zřejmé, že si přeje být výdělečně činná na území České republiky, neboť za tím účelem provedla ještě v zemi původu opatření (pořízení padělaného občanského průkazu), která pak využila na území České republiky k obstarání zaměstnání a k tomu, aby „obstála“ při pobytové kontrole prováděné policií. Ačkoliv žalobkyně v řízení o správním vyhoštění uvedla, že jí v návratu do země původu nic nebrání, v rozporu s tímto svým stanoviskem posléze požádala o mezinárodní ochranu. Je tedy zřejmé, že prohlášením a příslibům žalobkyně nelze důvěřovat. Žalobkyně tak neskýtá záruku toho, že by na území České republiky setrvala pod dohledem českých správních orgánů a v kontaktu s nimi do doby, než bude rozhodnuto o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a než se stane vykonatelným rozhodnutí o vyhoštění. Nelze uvěřit ani tvrzení žalobkyně, že má zájem aktivně se účastnit řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť její žádost vyhodnotil soud již výše jako účelovou, s čímž je imanentně spojeno i to, že žalobkyně podáním žádosti sleduje jiný cíl (vyhnutí se správního vyhoštění) než získání mezinárodní ochrany (pravděpodobnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany státnímu občanovi U., jenž nebyl v zemi původu politicky aktivní, nebydlí v blízkosti bojové linie probíhající L. a D. oblastí a jehož motivem pro opuštění země původu byly ekonomické důvody, je minimální). Pouhá skutečnost, že žalobkyně vyvolala řízení o udělení mezinárodní ochrany, nesvědčí o tom, že má opravdový zájem být v kontaktu s žalovaným. Uložení tzv. zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu by tak zjevně nebylo dostatečné k dosažení cíle sledovaného § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2017, čj. 2 Azs 237/2017 – 20, a rozsudek ze dne 4. 1. 2018, čj. 2 Azs 234/2017 – 39).
25. Zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu je nadto vyloučeno i tím, že žalobkyně nemá dostatek finančních prostředků k tomu, aby bydlela v soukromém bytě. Žalobkyně vypověděla, že má u sebe cca 1 000 Kč, podle seznamu dočasně odebraných dokladů, věcí a finančních prostředků ze dne 2. 6. 2018 měla žalobkyně u sebe 3 101 Kč, 180,76 hřiven, 5 US dolarů a 0,90 euro. V České republice přitom bydlí na ubytovně, nemá zde žádné pevné zázemí. Jelikož v průběhu prvních šesti měsíců trvání řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

mezinárodní ochranu nemůže žadatel vykonávat práci [§ 99 písm. a) a § 97 písm. e) zákona o zaměstnanosti], nelze předpokládat, že by si žalobkyně dokázala sama opatřit prostředky nezbytné k hrazení životních nákladů na území České republiky. Žalobkyně v žalobě uvedla, že má na území České republiky stabilní zázemí, neboť je partnerkou českého státního občana pana J. B.. Tuto skutečnost žalobkyně v řízení o správním vyhoštění neuvedla, byť se jí policie dotazovala na její vztahy na území České republiky, žalovaný se tak s ní nemohl v napadeném rozhodnutí vypořádat. Není v možnostech žalovaného, aby bez součinnosti s žalobkyní vyšetřil, zda ta udržuje na územní České republiky intimní vztah a s kým.

26. Soud provedl na návrh žalobkyně při jednání důkaz výsledkem svědka J. B.. Byť svědek vypověděl, že je s žalobkyní krátce zasnouben a chce s ní v budoucnu žít, je tedy ochoten poskytnout jí po celou dobu řízení o mezinárodní ochranu ubytování a hradit náklady společného života, nemá soud jeho výpověď za věrohodnou. Svědek uvedl, že se s žalobkyní seznámil v lednu 2018 a od března 2018 spolu začali chodit. V dubnu a květnu 2018 pobývala žalobkyně mimo území České republiky, vrátila se až dne 26. 5. 2018 (viz otisk přechodového razítka v cestovním pasu vydaném dne 2. 4. 2018) a dne 31. 5. 2018 ji svědek požádal o ruku na policejní služebně. Svědek neví, kde přesně žalobkyně v Č. B. bydlí, nikdy ji ani nepozval k sobě do bytu, byť v něm bydlí sám. S žalobkyní se měl stýkat jen v zaměstnání a zhruba každý druhý den se měli po práci scházet ve městě, kde se měli procházet. Svědek žalobkyni neseznámil se svými příbuznými ani přáteli. Soud neuvěřil svědkovi, že by jeho vztah k žalobkyni byl natolik vážný, že by byl ochoten žalobkyni ubytovat a živit ji po celou dobu řízení o mezinárodní ochranu. K tomuto závěru ho vede především skutečnost, že svědek chodil s žalobkyní jen jeden měsíc, žalobkyně poté na měsíc a půl odjela na U. a pět dní po návratu do České republiky byla zajištěna a svědek ji požádal o ruku. Za celou tuto dobu se nenavštívili ve svých bytech, ačkoliv tomu nic nebránilo. Především však soud přihlédl k tomu, že výpověď svědka je v rozporu s tím, co uvedla sama žalobkyně v řízení o vyhoštění. Na otázku, zda má na území České republiky partnera, žalobkyně při výsledku dne 1. 6. 2018 uvedla, že nikoliv, a to ačkoliv se s ním měla dle výpovědi svědka dne 31. 5. 2018 (tj. předchozí den) zasnoubit. Dále opakovaně uvedla, že poprvé byla na území České republiky krátce v roce 2016 a podruhé se rozhodla odjet do České republiky až v dubnu 2018 (2. 4. 2018 byl žalobkyni vydán biometrický cestovní pas umožňující jí vstoupit na území smluvních států Schengenského prostoru bez víza). Uvedla, že do České republiky přicestovala 26. 5. 2018, což odpovídá otisku přechodového razítka v jejím cestovním dokladu. Výpověď žalobkyně tedy zcela vyvrací svědkovu výpověď, podle ní by jejich známost mohla trvat do doby zajištění jen 3 dny (dne 29. 5. 2018 nastoupila žalobkyně do zaměstnání a dne 31. 5. 2018 byla zajištěna při pobytové kontrole). Jakkoliv může svědek v současnosti dojíždět za žalobkyní na návštěvu do Z. p. z. c. B.-J., nebylo v řízení věrohodně prokázáno, že by vztah mezi žalobkyní a svědkem byl natolik pevného charakteru, že by skýtal záruku toho, že se žalobkyně bude zdržovat v bytě svědka a bude vyčkávat do doby, než skončí řízení o mezinárodní ochraně a stane se vykonatelným rozhodnutí o vyhoštění. Žalobkyně tedy věrohodně neprokázala, že má vytvořeny podmínky k tomu, aby se mohla na území České republiky zdržovat po celou dobu řízení o mezinárodní ochranu v soukromém bytě.
27. Soud tedy uzavírá, že vzhledem k individuálním okolnostem případu žalobkyně je napadené rozhodnutí v souladu se zásadou proporcionality zásahu veřejné moci do osobní svobody i zásadou subsidiarity zajištění ve vztahu k tzv. zvláštním opatřením. Žalovaný tyto individuální okolnosti řádně zohlednil a svůj závěr o nezbytnosti zajištění dostatečně

konkrétně odůvodnil. Soudem doplněné dokazování pak správnost závěrů žalovaného nezpochybnilo, natož vyvrátilo.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2018

Tomáš Kocourek v. r.
soudce